

Fabián Estapé

Estapé respon

Els empresaris estan molt contents

—El Congrés espanyol ja té aprovada la reforma laboral, amb més abstencions que no pas suports. Era imprescindible, dur endavant una reforma en aquestes condicions?

—No tinc ni la més mínima idea de què ha passat al Congrés. La gent del PP diu que és una reforma per a acomiadar treballadors i no per a crear ocupació. I què hem de fer, creure'ns el PP? Com que els de Rajoy tenen una sola i única missió, acostar-se a la Moncloa... La reforma era necessària des del punt de vista empresarial.

—I per als treballadors?

—Després de les retallades del decret, ja saben que tornaran a rebre, i esperen la bastonada. Sigui com sigui, sembla que hi ha més empresaris contents que obrers.

—Curiosament, el PSOE ha obtingut les abstencions de partits considerats —segons els esquemes tradicionals— de dretes, mentre que hi han votat en contra els partits progressistes i més acostats a les esquerres...

—Crec de veritat que s'ha fet un càlcul d'intercanvi de mercaderies. Jo m'abstinc i tu em dones alguna cosa en canvi. L'abstenció té un premi sempre, veurem quin és. En el cas dels vots contraris, ja deuen veure que no hi sucaran gaire cosa.

—Aquesta reforma ha de crear 2,3 milions de llocs de feina els anys vinents, segons el govern espanyol, i beneficiarà 8 milions de ciutadans desocupats o amb un contracte temporal. No trobeu que són xifres ambicioses?

—Massa ambicioses, i s'ha de tenir en compte que hi ha un món aturat que reclama treballadors més productius. Caldrà veure quina mena d'ocupació pretén crear Zapatero, si basada en la precarietat i la baixa qualificació o en la productivitat i la qualitat.

—L'estat espanyol encara és més ric que no pas Itàlia, segons dades de la UE. Ocupa el dotzè lloc, davant de Xipre, Grècia, Eslovènia, la República Txeca, Malta o Portugal. Aquesta és la lliga de campions a què es referia Zapatero?

—M'imagino que es referia a la lliga de campions de tercera divisió. No em preocupa gaire que ocupi el dotzè lloc: la cosa important és que canviï de model econòmic.

—Si més no, Obama ha donat un copet a l'esquena a Zapatero per animar-lo en les retallades. L'ha tornat a trucar. Si el president dels Estats Units diu que l'estat espanyol fa bé els deures, va a missa?

—El president dels EUA disposa, amb tota l'alegria, de l'FMI i de la UE. Són al seu servei. Per tant, jo diria que va a missa allò que pensi el senyor Obama.

—El 30 de juny s'acaba la presidència espanyola de torn de la UE. Per quin mèrit es recordarà aquesta presidència?

—Es recordarà per la crisi. Mèrit? No me'n ve cap.

—I quina gran espifiada en remarcaríeu?

—Va dir que aviat l'economia espanyola superaria la francesa. Doncs bé, a França no semblen gaire preocupats, per l'amenaça espanyola...

—La UE ha acordat d'imposar una taxa als bancs perquè es responsabilitzin de les futures crisis que hi pugui haver. Aquest nou impost l'acabarem pagant els usuaris dels bancs?

—És possible, tot depèn de la força de fixar costos que tinguin els bancs i les caixes d'estalvis per poder distribuir costos. I si no els surten els comptes, doncs ho pagarem entre tots.

Gemma Aguilera

L'entrellat

Toni Canyís

En via morta

Em van explicar la teoria que per saber el grau de desenvolupament econòmic d'un país només cal fixar-se en els aeroports que té. En contra d'allò que podríem pensar, la solvència és inversament proporcional a la qualitat arquitectònica dels aeroports. Els països més eficients sovint tenen instal·lacions aeroportuàries més aviat rònegues i els aeroports més espectaculars són a països amb productivitat baixa i complex de nou-ric. Encara que sembli una teoria de pa sucats amb oli, qualsevol que hagi viatjat amb avió per Europa pot fer-ne mentalment el repàs. El mal és que diu bastant del país que tenim. El problema de les infraestructures a l'estat espanyol no és només el centralisme, sinó la coherència. Però aquí només ho hem criticat quan ens perjudicava i no quan ens hem beneficiat de la rifa. Tot plegat no sembla que hagi de canviar ni en èpoques de vaques magres. Alhora que assegura que les infraestructures s'han de prioritzar amb criteris d'eficiència econòmica, el ministre José Blanco també diu que no s'ha de perdre de vista el criteri de cohesió territorial. Perquè es veu que si l'AVE no arriba a Santander es trençarà el govern de Cantàbria, i si es descarta foradar els Pirineus amb un túnel ferroviari de quaranta quilòmetres a Saragossa s'enfadaran. Després de tres dècades de passar l'arada davant els bous no s'ha entès encara que la planificació d'infraestructures no hauria de tenir res a veure amb una repartidora. Desenganyem-nos: si no és que la Unió Europea ho exigeix, igual que imposa les retallades de despesa, no veurem el govern espanyol defensant l'eix ferroviari mediterrani per portar les mercaderies cap a Europa. El clientelisme és consubstancial a l'estat espanyol, mentre que la racionalitat és un criteri conjuntural i, per tant, passatger.

Periodista